

Preek in de belijdenisdienst, Capelle-Schollevaar, 15 april 2012, 9.15 uur

Thema: 'Wie Jezus herkent, vindt de blijdschap!' naar aanleiding van Lukas 24: 13-35 (kern: vers 31a)

1. De verkeerde kant op...

Deze twee mensen, Kleopas en die ander, lopen van Jeruzalem naar Emmaüs. Vaak wordt gedacht dat het twee mannen zijn, maar de tekst laat er ook ruimte voor dat het bijvoorbeeld een echtpaar geweest is. In ieder geval zijn het twee vrienden van Jezus, twee leerlingen. En ze zullen het ongetwijfeld niet verkeerd bedoeld hebben, ze zijn beslist niet van kwade wil geweest of zo, maar ze gaan natuurlijk wel hélemaal de verkeerde kant op! Het zal echt niet hun bedoeling zijn geweest, maar wat ze doen is wel een klap in het gezicht van Jezus Christus!

Minstens drie keer heeft Jezus het aangekondigd over Zichzelf: 'Ik ga nu naar Jeruzalem, want de Zoon des

Fritz von Uhde (1848-1911): 'Der Gang nach Emmaus' (1891)

mensen (dat is Hijzelf) moet lijden en sterven en Hij zal op de derde dag opstaan!' Klip en klaar heeft Hij het gezegd! En nu is het de derde dag, en wat is er gebeurd? Er zijn vrouwen gekomen met een bijzonder bericht! Ze kwamen 's morgens bij het graf van Jezus, die grafspelonk, en wat bleek? Het graf was leeg! Jezus was er niet, maar wel engelen, die zeiden dat Hij leeft! Deze twee mensen, ze hebben dat allemaal gehoord, en wat doen ze dan? Gaan ze dan naar de andere discipelen, om samen Pasen te vieren? Om samen te jubelen tot God?

Nee! Ze lopen weg! Ze gaan naar huis! En dat doen ze ook nog met héél lang gezicht. Ze geloven er dus helemaal níets van! Ze geloven de woorden van Jezus Zélf niet, en ze geloven die vrouwen niet.

Nogmaals: het zal allemaal heus niet kwaad bedoeld zijn, maar ze trappen Jezus wel op Zijn hart!

2. Jezus zoekt ons op, daar waar wij zijn

Hoe reageert de Here Jezus daarop? Je zou zeggen: 'Hij zoekt alléén die leerlingen op die geloven, die leerlingen die bij elkaar zijn in Jeruzalem, die daar Pasen vieren. Die zoekt Hij op! En mensen die weglopen? Vol ongeloof? Ja... dat is dan hun eigen schuld. Dat zou je toch verwachten?

Maar zó is Jezus niet! Hij is de goede Herder. Hij zoekt juist die schapen op, die wegdwalen, bij de kudde vandaan. En zo zoekt Hij ook deze mensen op! Nee, Hij gaat niet op de

weg staan: 'Ho! Ho! Jullie moeten terug!' Wat doet Jezus? Hij loopt mee! En al wandelend laat Hij ze zien, stukje bij beetje, hoe het in elkaar zit. Terwijl ze aan het lopen zijn, gaat heel de Bijbel open.

Als u daar nou éven over nadenkt... vindt u het dan niet héél bijzonder? Jezus vertoont Zich niet meteen in glorie, in glans, in majesteit, zodat ze meteen sidderend aan Zijn voeten zouden vallen. Nee, Hij zoekt die twee leerlingen op, daar waar zij zijn, letterlijk en figuurlijk. Letterlijk zijn ze op de verkeerde weg: weg van Jeruzalem, weg van de plaats waar Jezus Zijn triomf vierde, Zijn overwinning op de dood. Maar ook figuurlijk zoekt Jezus die twee op waar ze zijn, in hun twijfel en hun ongeloof, en gaandeweg maakt Hij hun duidelijk wie Hij werkelijk is.

Dat is nou genade. Dat is nou liefde. Een andere heer zou deze twee mensen allang hebben afgeschreven: 'Nou, ga dan maar!' Maar deze Heer, deze Heiland, zoekt ze op. En zo zoekt Hij ook ons op, daar waar wij zijn. Dat jullie vandaag belijdenis doen, komt niet in de eerste plaats omdat jullie God hebben gezocht. Dat hebben jullie wel gedaan, maar nog veel eerder zocht God jullie! Daarvoor kwam Jezus naar deze wereld, als de goede Herder, op zoek naar schapen die zonder het zelf te beseffen wegdwalen van de kudde. Als wij Hem liefhebben, komt dat doordat Hij ons éérst heeft liefgehad. Toen jullie nog maar heel klein waren, een kindje, kwam God al in jullie leven. Jullie werden gedoopt, God stak Zijn hand uit, en vandaag mogen jullie die hand vastgrijpen.

Jezus zoekt ons op waar wij zijn. Vandaag bent u hier in de kerk, of u luistert mee, thuis. Vanmorgen ben jij hier! En dat is niet

toevallig! Op dit moment tikt God u, jou op de schouder, en Hij zegt: 'Jij bent Mijn kind! Ik heb jou op het oog!' Je dént misschien dat je gekomen bent, gewoon, als belangstellende. Maar God zegt: 'Wacht eens even, het gaat Mij om jou!'

3. Hij geeft ons een brandend hart én schaaft ons bij

Jezus Christus zoekt ons op waar wij zijn! En als Hij in je leven komt, dan gebeuren er twee dingen. Eén: je krijgt een brandend hart! Wat zeggen ze tegen elkaar? 'Was ons hart niet brandend in ons, toen Hij onderweg tot ons sprak en voor ons de Schriften opende?' Als je Jezus leert kennen, dan geeft dat zo'n ongekende blijdschap, zo'n diepe vreugde, zo'n intens enthousiasme! Dat is uniek! Niemand, niemand anders kan je dat geven. Dat is één. Maar het tweede is: Jezus confronteert ook! Vers 25, daar zegt Hij: 'O onverstandigen en tragen van hart! Dat u niet gelooft al wat de profeten gesproken hebben!' Jezus is oneindig liefdevol, maar Hij is niet soft. Als het moet, krijgen wij een draai om de oren! En dat hebben we nodig ook! Waarom? Omdat het in het geloof gaat om zaken van leven en dood! Jezus Christus is niet voor niets naar het kruis gegaan! Dat was niet een soort hobby of zo, of een soort romantiek als martelaar! Hij ging daarheen om voor onze zonden de straf te dragen! Hij hing aan het kruis voor onze zonden! Hij heeft daar de prijs betaald voor onze ziel! Buiten Jezus om is er geen eeuwig leven, maar alleen eeuwige duisternis! Jezus Christus heeft er alles, alles voor gedaan ons te redden, voor eeuwig!

En als wij dat uit het oog verliezen, of we lopen de verkeerde kant op, of we zakken weg in ongelof, dan zoekt Hij ons op, Hij laat ons Zijn liefde proeven, maar juist daarom zegt Hij ons ook de waarheid!

Belijdenis doen, dat betekent óók, dat je je daarvoor openstelt. 'Here Jezus, zegt U het maar! Wat moet ik doen? En als ik op de verkeerde weg zit, alstublieft, corrigeer mij maar! Want U alleen weet wat goed voor mij is!' Bent u bereid om u door Jezus te laten bijschaven? En jij? Laat jij je door de Bijbel bijsturen, net als die twee vrienden, toen Jezus bij hen liep? Of blijft die Bijbel bij jou dicht? Onder het stof, ergens in de kast?

4. Jezus herkennen is: eeuwig leven vinden!

Jezus zoekt je hart! Hij wil jou in vuur en vlam zetten voor God en voor mensen. Dat is wat er ook gebeurt met deze twee mensen. En als ze dan Jezus hebben binnengevraagd, en Hij breekt het brood, dan opeens... dan zien ze het! Zijn het de littekens in Zijn handen? Is het de manier waarop Hij het brood breekt? We weten het niet.

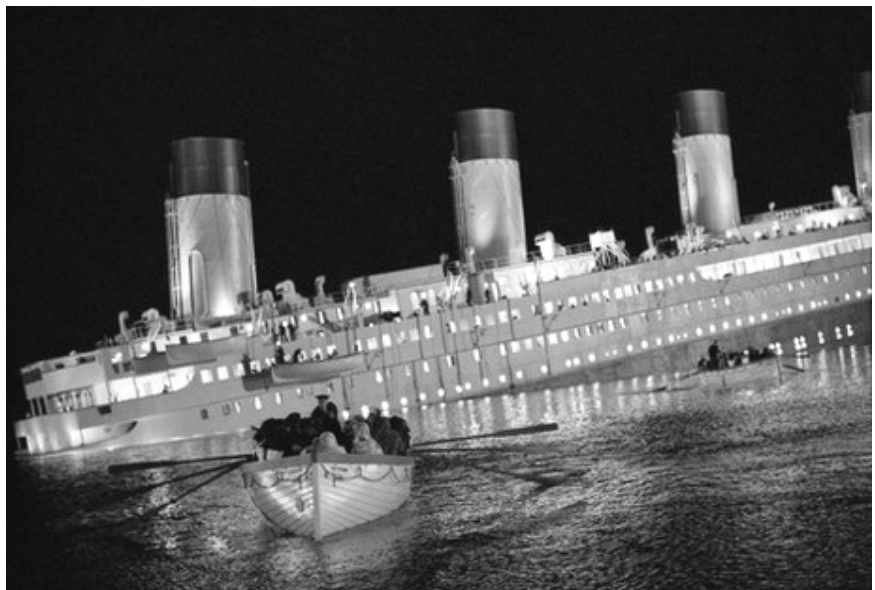
Maar opeens 'worden hun ogen geopend', staat er in vers 31. Opeens is er: herkenning! 'Dit is Jezus! Hij was steeds bij ons, terwijl wij het niet beseften!' Ze kijken elkaar aan, met open mond van verbazing, en Jezus... is weg. Dan is er geen moment meer te verliezen. Ze vlégen terug naar Jeruzalem! Al is het donker, al is het nacht, al lopen ze gevaar door rovers en wilde dieren. Het kan ze niets schelen, ze willen maar één ding: vertellen dat ze Jezus hebben ontmoet! Ze willen maar één ding: hun geloof belijden! Dat is het! Deze twee leerlingen van Jezus, ze hebben ontdekt wie Jezus is: dat Hij een Vriend is, die je zoekt waar je bent, die met je meeloopt, de verkeerde kant op, en die er juist op die manier voor zorgt, dat je als een háás weer de goede kant op gaat! Deze Jezus, Hij is God Zelf, in de gestalte van een mens, neergedaald uit de hoge hemel, om ons te komen redden.

Beseft u het, dat Hij ook u roept? Besef jij het, dat Hij ook jou roept? Geloof, dat is niet iets wat er een beetje bij komt. Geloof in Jezus Christus, dat is de poort naar eeuwig leven! En daarom is het vandaag feest in de hemel, omdat jullie je geloof belijden!

5. Wij staan voor de beslissende keus

Precies honderd jaar geleden, op 15 april 1912, zank de Titanic weg in de golven van de Atlantische Oceaan. Aan boord waren 2223 mensen. Eén van hen was een predikant uit Schotland, ds. John Harper, 39 jaar oud, een beminnelijk mens en een vurig prediker, die een uitnodiging had gekregen om in Amerika een aantal diensten te leiden. John was weduwnaar, hij reisde samen met zijn dochtertje van zes jaar.

Op de avond van de 14e had John zijn dochtertje op bed gelegd en in de Bijbel gelezen. Om tien over half twaalf raakte de Titanic een ijsberg, en kort daarna werd duidelijk dat het schip zou gaan zinken. Wat deed John Harper? Hij wikkelde zijn dochter in een deken en gaf haar mee aan mensen in reddingsboot 11. Zijn eigen zwemvest gaf hij weg aan een medepassagier. Harper besepte heel duidelijk: velen van ons gaan dit niet overleven. Het scheepsorkest speelde, ook weer volgens veel overlevenden: 'Nader mijn God, bij U'. En John Harper wist: wat nu nodig is, dat is dat mensen nú hun vertrouwen stellen op Jezus Christus. Overlevenden vertelden dat ze hem op het bovendeck zagen zitten, gekniel, biddend met medepassagiers. Toen het schip gezonken was, vochten zo'n duizend mensen voor hun leven in het ijskoude water. Ook John Harper. Hij had een stuk wrakhout gevonden, en zo zwom hij van de éne stervende drenkeling naar de andere, steeds maar vertellend over Gods liefde, steeds maar met die ene oproep: 'Keer je om naar God, belijd je zonden en vertrouw op de Redder, Jezus Christus.' Totdat hij wegzonk in het donkere water.

Later was er een bijeenkomst van overlevenden. Eén man zei toen: 'In die nacht, de nacht van 15 april 1912, ben ik twee keer gered. Door de woorden van John Harper heb ik mijn leven in handen gelegd van Jezus Christus. Ik was Harpers laatste bekeerling. En later ben ik uit het water gehaald en gered door de Carpathia.'

Als het erop aankomt, beste mensen, is er maar één ding dat echt telt: vertrouw je jezelf toe aan Jezus Christus? Is je leven veilig in Zijn handen? Leef je van Zijn genade? Hij is de goede Herder, die je opzoekt waar je bent. En als je Hem herkent, dan gaat er een nieuwe wereld voor je open! Je ervaart een heel diepe, ongekennde blijdschap. 'Ja' zeggen tegen Jezus Christus, je leven geven aan God, dat is de beste keus, die je als mens ooit kunt maken! Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, c.m.van.loon@freeler.nl